

Štev. 3. V ljubljani, 1. sušca 1905. Leto VI.

Slovo.

Z Bogom, ljubi znanci moji,
kličem zadnjič vam v slovo;
vsak še roko daj k slovesu —
solzo skrije naj oko.

1.

Saj v pogledu enem skrita
vsa bridkost je in bolest,
ki ob žalostnem slovesu
čuti jo prijatelj zvest.

Z Bogom, dragi znanci moji,
jaz od vas grem v daljni kraj;
a spomin na vas mi v srcu
ne umrje vekomaj . . .

2.

Radostno škrjančki v zraku
nad poljano rajajo;
v mojem srcu pa otožne
misli danes vstajajo.

Oj, škrjančki, kadar zjutraj
spet zbudite se iz sna
in zapojete mi pesem
od domačega polja —

spomnite takrat se name,
ki v tujini bom medlel
in po vas, po ljubem polju
tak neskončno hrepenel . . .

3.

Kaj tako bolešno danes,
moj gozdiček, mi šumiš?
In prijetne in otožne
misli v srcu mi budiš?

Kolikrat pred letnim solncem
tvoj me varoval je hlad;
ah, kako na licih čutim
tvoje dihe zadnjikrat . . .

Kolikrat sem v tvojem hramu
s ptičkami brezskrbno pel;
danes pa, gozdič, od tebe
žalostno slovo bom vzel.

Žalostno po mehkem mahu
iz goščave sem odšel;
a za mano preotožno
gozd v slovo je zašumel . . .

Borisov.

